

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1CdoPr/6/2024                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1320207364                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.10.2024                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Erika Šobichová          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2024:1320207364.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne N.. U. J., narodenej XX. K. XXXX, A., A. XX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Daliborom Kuciaňom, Piešťany, Žilinská cesta 130, proti žalovanému Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny, Bratislava, Špitálska 2206/8, IČO: 30 794 536, o určenie, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona nedošlo a iné, v konaní vedenom pôvodne na Okresnom súde Bratislava III a teraz na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-62Cpr/21/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2023, sp .zn. 9CoPr/1/2023-233, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. septembra 2023, sp. zn. 9CoPr/1/2023-233 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alšie konanie.

### Odôvodnenie

1. Súd prvej inštancie rozhodol tak, že: I. Súd určuje, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru medzi žalobkyňou a žalovaným na základe zákona ku dňu 26. mája 2020, na základe Oznámenia žalovaného zo dňa 26. mája 2020, spis číslo UPS/US1/OP/OSB/2020/9337, záznam č. 2020/89910, je neplatné, nakoľko k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona nedošlo, štátnozamestnanecký pomer strán trvá ďalej a žalobkyňa je ku dňu 26. mája 2020 riaditeľkou Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany. II. Súd žalobu vo zvyšnej časti zamietla. III. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že dokazovaním, ktoré vo veci vykonal zistil, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny ako služobný úrad dňa 22. júna 2012 uzatvoril so žalobkyňou ako štátnym zamestnancom služobnú zmluvu, na ktorej základe dňom 25. júna 2012 vznikol štátnozamestnanecký pomer žalobkyne s funkciou - odborný radca, druh štátnej služby - stála štátna služba a odbor štátnej služby - 2.11 Práca, inšpekcia práce, sociálne veci a rodina. Na základe Dodatku č. 1 k služobnej zmluve služobný úrad si dojednal so žalobkyňou, že od 1. augusta 2012 bude mať nový opis štátnozamestnaneckého miesta s tým, že žalobkyňa naďalej bola v stálej štátnej službe vo funkcii odborný radca - vedúci štátny zamestnanec - riaditeľka odboru služieb zamestnanosti. Vláda Slovenskej republiky dňom 21. novembra 2014 vymenovala žalobkyňu do funkcie riaditeľky Úradu práce,

sociálnych vecí a rodiny so sídlom v Piešťanoch a z dôvodu podľa § 12 ods. 2 zákona č. 453/2003 Z. z., podľa ktorého riaditeľ úradu vymenovaný podľa predpisov účinných do 31. decembra 2014, ktorý spĺňa podmienky prijatia do štátnej služby podľa zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe, okrem podmienky úspešne absolvovaného výberového konania, sa považuje za riaditeľa úradu vymenovaného podľa predpisov účinných od 1. januára 2015, žalovaný ako služobný úrad dňa 2. januára 2015 uzatvoril so žalobkyňou ako štátnym zamestnancom Dodatok č. 2 k služobnej zmluve, ktorým sa dohodli na zmene štátnozamestnaneckého pomeru s účinnosťou od 1. januára 2015, ku ktorej zmene dochádza trvalým preložením vedúceho štátneho zamestnanca - riaditeľky odboru služieb zamestnanosti na iné štátnozamestnanecké miesto vedúceho štátneho zamestnanca - riaditeľa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany; zmena štátnozamestnaneckého pomeru nastala i v odbore žalobkyňou vykonávanej štátnej služby (namiesto funkcie riaditeľky odboru služieb zamestnanosti v odbore 2.11 Práce, inšpekcia práce, sociálne veci a rodiny bude vykonávať funkciu riaditeľky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany v odbore 1.01 riadenie štátnej služby) s miesto vykonávania štátnej služby: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany a s najnáročnejšími činnosťami: tvorba a koordinovanie koncepcií a programov rozvoja v príslušnom odbore štátnej služby s dôsledkami na územie okresu alebo obvodu s tým, že ostatné náležitosti služobnej zmluvy zostávajú bez zmien. Z Oznámenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany, ktoré je súčasne dodatkom k služobnej zmluve, vyplýva zmena štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne spočívajúca v zmene jej služobného úradu, nakoľko dňom 1. januára 2015 v zmysle ustanovenia § 12 ods. 1 zákona č. 453/2003 Z. z. v nadväznosti na ustanovenie § 126 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. prechádzajú práva a povinnosti vyplývajúce zo štátnozamestnaneckého pomeru zo služobného úradu Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany na služobný úrad Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny. Z dôvodu zmeny opisu činností štátnozamestnaneckého miesta strany sa dohodli s účinnosťou od 6. novembra 2015 na ďalšej zmene štátnozamestnaneckého pomeru s tým, že žalobkyňa sa trvale prekladá na vykonávanie stálej štátnej služby v tom istom služobnom úrade a v tom istom odbore štátnej služby. Dodatkom k služobnej zmluve zo dňa 9. júla 2019, generálny tajomník žalovaného oznámil žalobkyni, že s účinnosťou od 10. júla 2019 je zaradená mimo činnú štátnu službu z dôvodu obvinenia zo spáchania úmyselného trestného činu s tým, že jej ďalšie vykonávanie štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby. Listom spis číslo: UPS/US1/OP/OSB/2020/9937, záznam číslo: 2020/87362 zo dňa 21. mája 2020 žalovaný ako služobný úrad oznámil žalobkyni zmenu zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vo vzťahu k riaditeľom úradov práce, sociálnych vecí a rodiny s tým, že s účinnosťou od 21. mája 2020 sa žalobkyňa považuje za štatutárny orgán vymenovaný do funkcie podľa osobitného predpisu (zákona č. 453/2003 Z. z.) a v zmysle uvedeného sa na ňu nevzťahuje ustanovenie § 66 a nasl. zákona o štátnej službe a preto sa končí zaradenie žalobkyne mimo činnú štátnu službu, pričom v súlade s § 36 ods. 2 zákona o štátnej službe vykonáva dočasnú štátnu službu a v zmysle § 37 písm. b) citovaného zákona jej dočasná štátna služba trvá po dobu vykonávania funkcie štatutárneho orgánu. Generálny riaditeľ žalovaného listom zo dňa 26. mája 2020 oznámil žalobkyni, že v zmysle ust. § 5 ods. 4 zákona č. 453/2003 Z. z. dňom 26. mája 2020 odvoláva žalobkyňu z funkcie riaditeľky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany. Medzi procesnými stranami bolo nesporné, že oznámenie o odvolaní z funkcie žalobkyňa prevzala dňa 5. júna 2020. V nadväznosti na odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany, žalovaný listom zo dňa 26. mája 2020 oznámil žalobkyni, že jej štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca sa skončí na základe zákona dňom 26. mája 2020, t. j. dňom uvedeným v odvolaní z jej funkcie - štatutárneho orgánu vymenovaného do funkcie podľa osobitného predpisu.

1.2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 5 ods. 4, § 12 ods. 1, 2 veta prvá zákona č. 453/2003 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 453/2003 Z.z.“), ustanoveniami § 36 ods. 2, § 37 písm. b), § 55 ods. 1 písm. a), i), § 66 ods. 1, § 66 ods. 5 písm. b), § 66 ods. 6, § 69 ods. 1, § 75 ods. 1 písm. b), § 82 ods. 4 veta prvá zákona č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinných od 1. januára 2020 (ďalej len „zákon o štátnej službe“), § 7 ods. 7, § 180 ods. 2, 7 zákona o štátnej službe v znení účinnom od 21. mája 2020, § 61 ods. 5 zákona o štátnej službe v znení účinnom od 26. mája 2020, ustanoveniami § 31 ods. 1 písm. a), b), d) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. januára 2015 (ďalej len „zákon č. 400/2009 Z. z.“), ustanoveniami § 193da zákona č.

126/2020, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 281/2015 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keď pred meritórnym posúdením sporu zistil, že žalobkyňa uplatnila svoj procesný nárok na súde v zákonnej dvojmesačnej prekluzívnej lehote plynúcej odo dňa doručenia písomného oznámenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona (ust. § 95 ods. 2 veta prvá zákona o štátnej službe), nakoľko oznámenie zo dňa 26. mája 2020 mohla žalobkyňa prevziať najskôr dňa 26. mája 2020, preto keď žalobu podala na súd dňa 24. júla 2020, je nepochybné, že svoj určovací nárok uplatnila včas. Zaoberajúc sa procesnou podmienkou pasívnej vecnej legitimácie žalovaného, z ustanovenia § 4 ods. 4 písm. a) v spojení s prechodnými ustanoveniami § 12 ods. 1, 2 zákona č. 453/2003 je zrejmé, že od 1. januára 2015 práva a povinnosti vyplývajúce zo štátnozamestnaneckých vzťahov štátnych zamestnancov úradov práce, sociálnych vecí a rodiny prešli na Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, avšak nakoľko žalobkyňa bola vymenovaná do funkcie riaditeľky úradu dňa 21. novembra 2014, t. j. pred dátumom 1. januára 2015, považuje sa naďalej za riaditeľku úradu vymenovanú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2014. Na základe zmeny zákonnej úpravy, v ktorej dôsledku pôvodný služobný úrad žalobkyne stratil právnu subjektivitu, s účinnosťou od 1. januára 2015 namiesto Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany sa stalo služobným úradom žalobkyne Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, čím mal súd preukázanú pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného v spore. Hodnotiac v priebehu súdneho konania uplatnené marginálne námietky žalobkyne týkajúce sa konzultačnej a ponukovej povinnosti žalovaného, súd prvej inštancie považoval tieto prostriedky procesného útoku za bezpredmetné, pretože služobný úrad je povinný ponúknuť vhodné štátnozamestnanecké miesto zamestnancovi a prerokovať skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so zástupcami zamestnancov len v prípade skončenia štátnozamestnaneckého pomeru zo strany služobného úradu výpoveďou, avšak v posudzovanom spore je nepochybné, že žalovaný nedal žalobkyni výpoveď, ale oznámil jej skončenie štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona, preto vzhľadom na spôsob skončenia štátnozamestnaneckého pomeru je zrejmé, že žalovaný tak ponukovú povinnosť, ako aj prerokovaciu povinnosť nemal. Pokiaľ ide o dátum možného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru súd sa zaoberal výkladom a použiteľnosťou žalobkyňou preferovaného vyššie citovaného ustanovenia § 61 ods. 5 v spojení so žalovaným uprednostňovaným ustanovením § 82 ods. 4 zákona o štátnej službe. Vychádzajúc zo systematiky právnych úprav, keď ust. § 61 ods. 5 sa týka inštitútu Odvolania z výkonu funkcie vedúceho zamestnanca a viaže skončenie výkonu funkcie najskôr na deň doručenia odvolania (5. júna 2020), ust. § 82 ods. 4 sa týka inštitútu Skončenia štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona a viaže skončenie pomeru štátneho zamestnanca ku dňu uvedenému v odvolaní z jeho funkcie štatutárneho orgánu, súd prisvedčil argumentácii žalovaného, nakoľko v čase odvolania z funkcie (26. mája 2020) žalobkyňa už bola štatutárnym orgánom vymenovaným podľa osobitného predpisu a nielen vedúcim zamestnancom ako tomu bolo pred účinnosťou ust. § 7 ods. 7 zákona o štátnej službe, pričom v priamej príčinnej súvislosti s jej odvolaním z funkcie, dňom uvedeným v odvolaní z funkcie zanikol, resp. za dodržania zákonného postupu mal zaniknúť súčasne aj jej štátnozamestnanecký pomer. Vzhľadom na uvedené, pokiaľ by žalovaný konal v súlade so zákonom a skončil štátnozamestnanecký pomer so žalobkyňou na základe zákona tak, ako mienil, štátnozamestnanecký pomer by skončil 26. mája 2020, t. j. dňom uvedeným v odvolaní žalobkyne z funkcie riaditeľky úradu práce, sociálnych vecí a rodiny. V súvislosti s primárnou námietkou žalobkyne, že ako riaditeľka úradu práce, sociálnych vecí a rodiny nezastáva status riadneho štatutárneho orgánu z dôvodu straty právnej subjektivity úradu, komparujúc pritom daný fakt so skutočnosťou, že ustanovenie § 7 ods. 7 veta prvá zákona o štátnej službe odkazuje na osobitné právne predpisy, v ktorých intenciách ide o štatutárne orgány tých štátnych orgánov, ktoré na rozdiel od úradov práce, sociálnych vecí a rodiny právnu subjektivitu majú, súd uvádza, že hoci je pravdou, že od 1. januára 2015 úrady práce, sociálnych vecí a rodiny právnu subjektivitu nemajú a túto právnu spôsobilosť im neprinavrátila ani novela zákona o štátnej službe účinná od 21. mája 2020, ale žalobkyňa nepochybne aj po strate právnej subjektivity svojho pôvodného služobného úradu naďalej vykonávala stálu štátnu službu ako vedúci štátny zamestnanec - riaditeľ Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany a napokon výkonu tejto funkcie sa domáhala i v súdnom konaní, preto pre účel posúdenia, či žalobkyňa sa považuje za štatutárny orgán vymenovaný do funkcie podľa osobitného predpisu (v posudzovanom prípade podľa zákona č. 453/2003 Z. z.) nie je vecne významným nedostatok právnej subjektivity úradov, a určujúcou je jednoznačná právna úprava a síce, že ustanovenie § 7 ods. 7 zákona o štátnej službe explicitne a deklaratórne (doslovne) špecifikuje, že za štatutárny orgán

vymenovaný do funkcie podľa osobitného predpisu sa považuje aj riaditeľ úradu, práce, sociálnych vecí a rodiny vymenovaný podľa osobitného predpisu, pričom tento status podľa prechodného ustanovenia § 193da zákona o štátnej službe patrí i riaditeľom úradov vymenovaným podľa osobitného predpisu pred dátumom 21. mája 2020. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie zhodne s názorom žalovaného uzavrel, že žalobkyňa, ktorá nesporne bola vymenovaná do funkcie riaditeľky úradu pred účinnosťou ustanovenia § 7 ods. 7 zákona o štátnej službe, predstavuje na účely zákona o štátnej službe štatutárny orgán vymenovaný do funkcie podľa osobitného predpisu.

1.3. Prvoinštančný súd sa so zreteľom na systematiku dikcie ustanovenia § 7 ods. 7 zákona o štátnej službe, účinného od 21. mája 2020 a neexistenciu prechodného ustanovenia k vete za bodkočiarkou uvedenej právnej úpravy, stotožnil s právnou argumentáciou žalobkyne, že vo vzťahu k jej služobnému pomeru vzhľadom na zaradenie žalobkyne mimo činnú štátnu službu pred nadobudnutím účinnosti § 7 ods. 7 cit. zákona neplatí premisa, že na štátneho zamestnanca - štatutárny orgán vymenovaný podľa osobitného predpisu - sa nevzťahujú (okrem iných) ustanovenia § 55 až § 69 zákona o štátnej službe. Súd zastal názor, že ak by mal zákonodarca úmysel eliminovať aplikáciu vo vete za bodkočiarkou cit. ustanovenia § 7 ods. 7 zákona o štátnej službe vymenované ustanovenia, t. j. aj § 55 až § 69 vo vzťahu k riaditeľom úradov práce, sociálnych vecí a rodiny, zaradil by riaditeľom úradov priznané postavenie štatutárnych orgánov bezprostredne priamo za prvou vetou právnej úpravy, ktorou špecifikoval, resp. rozšíril rozsah subjektov spadajúcich do legálnej definície štátneho zamestnanca a následne by z hľadiska systematického a logického usporiadania právnych noriem až v poslednej vete zhrnul, že na štátnych zamestnancov - štatutárne orgány vymenované podľa osobitného predpisu - sa nevzťahujú explicitne vypočítané ustanovenia a nevznikla by žiadna pochybnosť o tom, že vymenované ustanovenia sa nevzťahujú aj na riaditeľov úradov práce, sociálnych vecí a rodiny, t. j. na žalobkyňu. Navyše vzhľadom na systematiku predmetnej právnej úpravy, z ktorej nemožno logicky vyvodit' záver, že vymenované ustanovenia (v danom prípade sú relevantnými ust. § 55 až § 69) sa nevzťahujú na riaditeľov úradov práce, sociálnych vecí a rodiny, je potrebné podotknúť, že zákonodarca do svojej právnej úpravy nezakotvil ani žiadny dovetok v zmysle, že „veta za bodkočiarkou platí aj vo vzťahu k riaditeľom úradov práce, sociálnych vecí a rodiny“, eventuálne že „použitie vety za bodkočiarkou tohto ustanovenia vo vzťahu k riaditeľom úradu práce, sociálnych vecí a rodiny nie je dotknuté“.

1.4. Okrem vyššie opísaného, zrejmého zámeru zákonodarcu vyplývajúceho zo systematického usporiadania právnych noriem v ustanovení § 7 ods. 7 zákona o štátnej službe, prvoinštančný súd uviedol, že vetu za bodkočiarkou posudzovaného zákonného ustanovenia nemožno použiť vo vzťahu k žalobkyni tiež z dôvodu absencie akéhokoľvek prechodného ustanovenia a preto s prihliadnutím na hmotnoprávny charakter zákona o štátnej službe, pri ktorom na rozdiel od procesnoprávných predpisov sa neuplatňuje princíp priamej aplikability, je potrebné vychádzať z princípu zákazu spätnej účinnosti (zákazu retroaktivity) právnych noriem. Žalovaný zaradil žalobkyňu mimo činnú stálu štátnu službu z dôvodu podľa § 66 ods. 1 zákona o štátnej službe s účinnosťou od 10. júla 2019, teda pred nadobudnutím novely zákona o štátnej službe účinnnej od 21. mája 2020. Skutkový dôvod zaradenia žalobkyne mimo činnú štátnu službu spočíval v jej obvinení zo spáchania úmyselného trestného činu a ohrozenia dôležitého záujmu štátnej služby. Vzhľadom na to, že žalovaný pristúpil k zaradeniu žalobkyne mimo výkon - činnú štátnu službu v čase, keď ust. § 7 ods. 7 zákona o štátnej službe ešte účinné nebolo, bol povinný skúmať podmienky podľa ust. § 69 ods. 1 zákona o štátnej službe, za ktorých splnenia mu vznikla povinnosť bezodkladne zaradiť žalobkyňu na vykonávanie štátnej služby. Vychádzajúc z nespornej skutočnosti, že trestné stíhanie voči žalobkyni právoplatne skončené nebolo, maximálne prípustná dvojročná doba zaradenia štátneho zamestnanca mimo činnú štátnu službu v čase jej odvolania žalovaným neuplynula. Súd prvej inštancie mal za to, že služobný úrad mal posudzovať trvanie dôvodov zaradenia žalobkyne mimo činnú štátnu službu, ktoré nesporne trvali aj po dátume 21. mája 2020 i v čase odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky úradu, aj po nadobudnutí účinnosti ust. § 7 ods. 7 veta za bodkočiarkou zákona o štátnej službe, nakoľko uvedené ustanovenie bez akéhokoľvek prechodného ustanovenia nemožno priamo aplikovať na štátneho zamestnanca, ktorý už predtým bol zaradený mimo činnú štátnu službu a je nutné skúmať dôvody trvania tejto zmeny štátnozamestnaneckého pomeru, preto sa žalovaný nemôže účelovo odvolávať na zmenu právnej úpravy, opomínajúc absenciu prechodného ustanovenia k danej právnej úprave a bez splnenia zákonných dôvodov pre opätovné zaradenie žalobkyne na výkon štátnej služby jednoducho konštatovať, že jej zaradenie mimo činnú štátnu službu končí z dôvodu, že ustanovenie § 66 a nasl. s účinnosťou od 21.

mája 2020 sa na žalobkyňu nevzťahuje. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že žalovaný nemal zaradiť žalobkyňu na výkon štátnej služby a zastáva presvedčenie, že jeho počínanie vypovedá o tom, že zneužil od 21. mája 2020 účinné ustanovenie § 7 ods. 7 zákona o štátnej službe k tomu, aby vzhľadom na postavenie žalobkyne ako štatutárneho orgánu vymenovaného podľa osobitného predpisu na základe izolovaného výkladu ustanovenia § 36 ods. 2 (bez zreteľa na druhú vetu tohto ustanovenia) zaradil žalobkyňu do dočasnej štátnej služby (predtým bola v stálej štátnej službe), ktorý druh štátnej služby umožňoval žalovanému skončiť so žalobkyňou štátnozamestnanecký pomer kedykoľvek a bez uvedenia dôvodu, nakoľko podľa ust. § 37 písm. b) zákona o štátnej službe zánik štátnozamestnaneckého pomeru štátneho zamestnanca v dočasnej službe, ktorý vykonáva funkciu štatutárneho orgánu vymenovaného do funkcie podľa osobitného predpisu, je podmienený výhradne dobou trvania vykonávania funkcie. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný účelovo zaradil žalobkyňu do výkonu štátnej služby a to konkrétne do dočasnej štátnej služby, aby bezodkladne - po piatich dňoch od účinnosti novely zákona o štátnej službe generálny riaditeľ žalovaného mohol žalobkyňu odvolať z funkcie riaditeľky úradu a tak podľa § 82 ods. 4 zákona o štátnej službe spôsobiť i zánik jej štátnozamestnaneckého pomeru, čo dňa 26. mája 2020 aj urobil.

1.5. Ak by aj napriek vyššie uvedenému záveru súd prvej inštancie zastával názor, že žalovaný mohol/mal zaradiť žalobkyňu postavenú mimo činnú štátnu službu na výkon štátnej služby, jednoznačne nemohol považovať za zákonný postup žalovaného, ktorým zaradil žalobkyňu do štátnej služby s druhom: dočasná štátna služba. Súd nevyhodnotil ako právne relevantnú námietku žalobkyne týkajúcu sa vyššie citovaného prechodného ustanovenia § 180 ods. 7 zákona o štátnej službe, nakoľko dotknutá právna úprava rieši právny stav k 31. máju 2017, kedy žalobkyňa ako riaditeľka úradu práce, sociálnych vecí a rodiny sa nepovažovala za štatutárny orgán, tento právny status nadobudla až na základe ust. § 7 ods. 7 veta posledná zákona o štátnej službe, účinného od 21. mája 2020, preto v danom prípade nemožno uplatniť dispozíciu ust. § 180 ods. 7 zákona o štátnej službe, podľa ktorej by žalobkyňa v závislosti od vykonávania funkcie štatutárneho orgánu náležalo postavenie štátneho zamestnanca v stálej štátnej službe a je nutné zhodne s tvrdením žalovaného konštatovať, že k 31. máju 2017 sa vzťahovalo na žalobkyňu prechodné ustanovenie § 180 ods. 2 zákona o štátnej službe, na základe ktorého sa považovala výhradne za vedúceho zamestnanca. Napriek neopodstatnenej námietke žalobkyne, súd sa plne stotožnil s jej argumentáciou založenou na interpretácii vyššie citovaného ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o štátnej službe, nakoľko štatutárny orgán vymenovaný podľa osobitného predpisu nevykonáva štátnu službu v dočasnej štátnej službe bezvýnimčne. Predmetná právna úprava totiž ustanovuje dve podmienky, ktoré musia byť splnené súčasne (kumulatívne podmienky), za ktorých splnenia nie je možné kvalifikovať druh štatutárnym orgánom vymenovaným podľa osobitného predpisu vykonávanej štátnej služby ako dočasnú štátnu službu a to, že ide o štátneho zamestnanca v stálej štátnej službe a zároveň, že tento zamestnanec vykonáva uvedenú funkciu (v posudzovanom prípade funkciu riaditeľky úradu práce, sociálnych vecí a rodiny) na základe zmeny štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 55. Žalobkyňa v konaní riadne preukázala, že podľa dodatku č. 2 k služobnej zmluve, ktorý súčasne predstavoval Dohodu o zmene štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 2. januára 2015, došlo k zmene žalobkyňou vykonávanej funkcie odborný radca - vedúci štátny zamestnanec - riaditeľ odboru služieb zamestnanosti a s účinnosťou od 1. januára 2015 vykonávala štátnu službu vo funkcii hlavný radca - riaditeľ Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany (bod 2. Dohody). Z obsahu dodatku č. 2 k služobnej zmluve je zrejmé, že žalobkyňa vykonávala funkciu riaditeľky úradu na základe zmeny štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 55 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe, ku ktorej právnej úprave je ekvivalentným ustanovenie § 31 ods. 1 písm. a) zákona č. 400/2009 Z.z. V konaní bolo medzi procesnými stranami nesporné a súčasne žalobkyňou prostredníctvom služobnej zmluvy zo dňa 22. júna 2012 preukázané, že od vzniku štátnozamestnaneckého pomeru dňom 25. júna 2012 až do zmeny štátnozamestnaneckého pomeru, na ktorej základe dňom 1. januára 2015 začala vykonávať funkciu riaditeľky úradu, bola štátnym zamestnancom v stálej štátnej službe. Na základe takto zistených skutočností súd konštatoval, že žalobkyňa splnila podmienky ustanovenia § 36 ods. 2 veta za bodkočiarkou zákona o štátnej službe, preto i za predpokladu, že by vzhľadom na novelu zákona mala byť opätovne zaradená do výkonu štátnej služby, nesmela byť zaradená do štátnej služby dočasnej a preto žalovaný konal nezákonne, keď na žalobkyňu neaplikoval právnu normu za bodkočiarkou ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o štátnej službe a v dôsledku nezákonného zaradenia žalobkyne do dočasnej štátnej služby dokonal svoje nezákonné konanie tým, že spravujúc sa na vec neaplikovateľným

ustanovením § 37 písm. b) zákona o štátnej službe (upravujúcim dobu trvania dočasnej štátnej služby funkcionára), dňa 26. mája 2020 žalobkyňu z funkcie riaditeľky úradu práce, sociálnych vecí a rodiny odvolal neplatne a neúčinne, preto k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe odvolania žalobkyne z jej funkcie podľa § 82 ods. 4 zákona o štátnej službe, t. j. na základe zákona nedošlo.

1.6. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobnému návrhu v časti prvého (I.) výroku vyhovel a určil, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru strán na základe zákona ku dňu 26. mája 2020 nedošlo, vychádzajúc z ust. § 96 ods. 1 veta prvá zákona o štátnej službe súd tiež určil, že štátnozamestnanecký pomer trvá ďalej a súčasne v zmysle tretieho (III.) výroku žalobného návrhu určil, že žalobkyňa je ku dňu 26. mája 2020 riaditeľkou úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, keďže vzhľadom na prejudiciálne súdom vyhodnotené odvolanie žalobkyne z jej funkcie určil ako neplatné z dôvodu, že žalovaný nesprávne zaradil žalobkyňu do dočasnej štátnej služby, pričom ak by žalobkyňu v súlade so zákonom zaradil na výkon stálej štátnej služby, v ktorej bola aj pred zaradením mimo činnú štátnu službu, neuvažoval by o jej odvolaní, nakoľko odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky úradu je spôsobilé vyvolať právne účinky zániku štátnozamestnaneckého pomeru ex lege len počas vykonávania dočasnej štátnej služby tak, ako to má na mysli ust. § 82 ods. 4 zákona o štátnej službe, ktorú právnu normu žalovaný použil voči žalobkyni nezákonne.

1.7. Na základe odvolania žalobkyne a žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok I.) a to tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovanému nepriznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Žalobkyňa svojím odvolaním napadla výrok III. rozsudku, žalovaný odvolaním napadol výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie.

2. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaných odvolaní, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej vyhovujúcej časti zmeniť podľa § 388 CSP, keď súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, avšak vec nesprávne právne posúdil.

2.1. Predmetom odvolacieho konania bol výrok, ktorým súd prvej inštancie určil, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru medzi žalobkyňou a žalovaným na základe zákona ku dňu 26. mája 2020, na základe Oznámenia žalovaného zo dňa 26. mája 2020, spis číslo UPS/US1/OP/OSB/2020/9337, záznam č. 2020/89910, je neplatné, nakoľko ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona nedošlo, štátnozamestnanecký pomer strán trvá ďalej a žalobkyňa je ku dňu 26. mája 2020 riaditeľkou Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany. Podstatou sporu o určenie, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona nedošlo je interpretácia, výklad a aplikácia ustanovení zákona č. 126/2020 Z.z. účinného od 21. mája 2020, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

2.2. Odvolací súd vychádzajúc z riadne zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie (pozri odsek 1.1.) prijal záver, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil ak dospel k záveru (pozri odseky 43. až 46. odôvodnenia napadnutého rozsudku), že so zreteľom na systematiku dikcie ustanovenia § 7 ods. 7 zákona o štátnej službe, účinného od 21. mája 2020 a absenciu prechodného ustanovenia k vete, za bodkočiarkou uvedenej právnej úpravy vo vzťahu k služobnému pomeru žalobkyne vzhľadom na jej zaradenie mimo činnú štátnu službu pred nadobudnutím účinnosti § 7 ods. 7 zákona o štátnej službe neplatí že na štátneho zamestnanca - štatutárny orgán vymenovaný podľa osobitného predpisu - sa nevzťahujú (okrem iných) ustanovenia § 55 - § 69 zákona o štátnej službe.

2.3. Nesprávne právne posúdenie veci podľa odvolacieho súdu spočívalo v tom, že prvoinštančný súd nevzal do úvahy, že v zmysle prechodného ustanovenia § 193da zákona o štátnej službe riaditeľ úradu práce, sociálnych vecí a rodiny vymenovaný podľa osobitného predpisu (§ 5 ods. 4 zákona č. 453/2003 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti) pred účinnosťou tohto zákona sa považuje za štatutárny orgán vymenovaný podľa osobitného predpisu podľa tohto zákona, teda za štatutárny orgán vymenovaný podľa osobitného predpisu uvedený pred bodkočiarkou § 7 ods. 7 zákona o štátnej službe. Z uvedeného dôvodu sa na žalobkyňu ako riaditeľku úradu práce, sociálnych vecí a rodiny vymenovanej podľa osobitného predpisu pred účinnosťou tohto zákona nevzťahujú ustanovenia uvedené v citovanom § 7 ods. 7 (t.j. ustanovenia § 55 - § 69 zákona o štátnej službe).

2.4. Novelizáciou zákona č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe uskutočnenej zákonom č. 126/2020 Z.z.

účinného od 21. mája 2020, došlo k odstráneniu rozporu medzi zákonom č. 453/2003 Z.z. a zákonom o štátnej službe. Ustanovenie § 5 ods. 4 zákona č. 453/2003 Z.z. ustanovuje kompetenciu generálneho riaditeľa ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny menovať a odvolávať riaditeľov úradov práce, sociálnych vecí a rodiny, ktorí nie sú štatutárnym orgánom pretože úrady práce, sociálnych vecí a rodiny nemajú od 1. januára 2015 právnu subjektivitu. Do zákona o štátnej službe sa tak doplnilo ustanovenie, pod ktoré bude možné štátnozamestnanecký pomer riaditeľa úradu práce, sociálnych vecí a rodiny subsumovať (pozri Zákon o štátnej službe, Komentár Juraj Fíba, Zuzana Galisová; Wolters Kluwer, 2023, str. 824). Na základe tejto skutočnosti možno vyvodiť záver, že riaditeľ úradu je štatutárny orgán na účely zákona o štátnej službe za rovnakých podmienok ako štatutárny orgán uvedený v § 7 ods. 7 prvej vety zákona o štátnej službe. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že zákonodarca riaditeľov úradov špecifikoval v § 7 ods. 7 v druhej vete z toho dôvodu, že nemajú rovnaké postavenie „pravého“ štatutárneho orgánu subjektu, ktorý má právnu subjektivitu, avšak na účely zákona o štátnej službe sa považujú za štatutárny orgán a majú rovnaké postavenie ako štatutárny orgán uvedený v § 7 ods. 7 prvej vety. Toto tvrdenie zároveň priamo vychádza z ustanovenia § 193da zákona o štátnej službe.

2.5. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu dospel aj k nesprávnym právnym záverom (pozri odseky 47. až 51. odôvodnenia napadnutého rozsudku), že žalobkyňa splnila podmienky podľa ustanovenia § 36 ods. 2 vety za bodkočiarkou zákona o štátnej službe, preto i za predpokladu, že by vzhľadom na novelu zákona mala byť opätovne zaradená do výkonu štátnej služby, nesmela byť zaradená do dočasnej štátnej služby. Z tohto dôvodu podľa súdu prvej inštancie žalovaný konal nezákonne, keď na žalobkyňu neaplikoval právnu vetu za bodkočiarkou § 36 ods. 2 zákona o štátnej službe a v dôsledku nezákonného zaradenia žalobkyne do dočasnej štátnej služby, dokonal svoje nezákonné konanie tým, že spravujúc sa na vec neaplikovateľným ustanovením § 37 písm. b) zákona o štátnej službe dňa 26. mája 2020 žalobkyňu z funkcie riaditeľky úradu práce, sociálnych vecí a rodiny odvolal neplatne a neúčinne, preto ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe odvolania žalobkyne z jej funkcie podľa § 82 ods. 4 zákona o štátnej službe, t. j. na základe zákona nedošlo.

2.6. Odvolací súd v súvislosti so závermi súdu prvej inštancie v predchádzajúcom odseku poukázal na to, že účinnosťou zákona č. 126/2020 Z.z. ktorým sa novelizoval zákon č. 55/2017 Z.z. sa dňa 21. mája 2020 zmenilo právne postavenie žalobkyne a zmenou legislatívy došlo k zmene jej štátnozamestnaneckého pomeru a jej štátna služba sa zmenila na dočasnú štátnu službu a to z dôvodu, že žalobkyňa sa stala štatutárnym orgánom v zmysle § 7 ods. 7 zákona o štátnej službe a podľa § 36 ods. 2 štatutárny orgán, ktorý je vymenovaný podľa osobitného predpisu, vykonáva štátnu službu v dočasnej štátnej službe. Účinnosťou novely zákona o štátnej službe, t. j. dňa 21. mája 2020 sa zmenilo právne postavenie všetkých riaditeľov úradov práce, sociálnych vecí a rodiny a teda aj žalobkyne ako riaditeľky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Piešťanoch (v tom čase zaradenej s účinnosťou od 10. júla 2019 mimo činnnej štátnej služby z dôvodu obvinenia zo spáchania úmyselného trestného činu), jej štátna služba sa zmenila na dočasnú štátnu službu a to z dôvodu, že žalobkyňa sa stala štatutárnym zástupcom v zmysle § 7 ods. 7 zákona o štátnej službe a podľa § 36 ods. 2 tohto zákona štatutárny orgán, ktorý je vymenovaný podľa osobitného predpisu, čo je aj daný prípad vykonáva štátnu službu v dočasnej štátnej službe. Veta ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o štátnej službe za bodkočiarkou sa na žalobkyňu nemôže vzťahovať z dôvodu, že zmenou jej postavenia nedošlo k zmene jej štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 55 zákona o štátnej službe. Túto vetu je možné aplikovať na riaditeľov úradov práce, sociálnych vecí a rodiny, ktorí boli vymenovaní do funkcie po účinnosti novely zákona o štátnej službe, t. j. po 21. máji 2020 a sú v stálej štátnej službe a vymenovaním do funkcie štatutárneho orgánu - riaditeľa úradu práce, sociálnych vecí a rodiny dôjde k zmene ich štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 55 ods. 1 písm. r) zákona o štátnej službe a následne pri odvolaní z tejto funkcie dôjde opätovne k zmene ich štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 55 ods. 1 písm. s) zákona o štátnej službe.

2.7. Neobstoja ani závery súdu prvej inštancie, že z obsahu Dodatku č. 2 k služobnej zmluve, je zrejmé, že žalobkyňa vykonávala funkciu riaditeľky na základe zmeny štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 55 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe, ku ktorej právnej úprave je ekvivalentným ustanovením § 31 ods. 1 písm. a) zákona č. 400/2009 Z.z., na základe, čoho súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa splnila podmienky ustanovenia § 36 ods. 2, veta za bodkočiarkou zákona o štátnej službe, preto i za predpokladu, že by vzhľadom na novelu zákona mala byť opätovne zaradená do výkonu štátnej

služby, nesmela byť zaradená do dočasnej štátnej služby (pozri odsek 50. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Ustanovenie § 31 ods. 1 písm. a) zákona č. 400/2009 Z.z. nemôže byť v tomto prípade ekvivalentom k § 55, ustanovenia § 36 ods. 2 vety za bodkočiarkou zákona o štátnej službe, ktorého splnenie je predpokladom, že štatutárny orgán, ktorý je vymenovaný podľa osobitného predpisu nevykonáva štátnu službu v dočasnej štátnej službe. Ustanovenia § 31 ods. 1 písm. a) zákona č. 400/2009 Z.z. môže byť ekvivalentom § 55 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe, tento však upravuje zmenu štátnozamestnaneckého pomeru, ktorou je zmena funkcie, ku ktorej u žalobkyne došlo s účinnosťou od 1. januára 2015, kedy zákon č. 400/2009 Z.z. nepoznal zmenu druhu štátnej služby. Ustanovenie § 36 zákona o štátnej službe však upravuje dočasnú štátnu službu a § 36 ods. 2 zákona o štátnej službe upravuje výnimku, kedy štatutárny orgán, ktorý je vymenovaný podľa osobitného predpisu nevykonáva štátnu službu v dočasnej štátnej službe, navyše na základe zmeny zákona o štátnej službe vo vzťahu k riaditeľom úradov práce, sociálnych vecí a rodiny, nedošlo k zmene funkcie podľa § 55 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe, ale k zmene druhu štátnej služby zo zákona, a preto v tomto prípade nebola splnená podmienka ustanovenia § 36 ods. 2 veta za bodkočiarkou zákona o štátnej službe.

2.8. Vo vzťahu k námietkam žalobkyne uplatnenými v konaní pred súdom prvej inštancie týkajúcich sa prerokovacej a ponukovej povinnosti, resp. dátumu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolací súd poukázal na závery súdu prvej inštancie (pozri odsek 40. a 41. odôvodnenia napadnutého rozsudku) s ktorými sa v plnej miere stotožnil. Súd prvej inštancie primerane a podrobne vysvetlil prečo považuje námietky žalobkyne za bezpredmetné a ako dospel k dátumu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a od týchto správnych záverov nie je dôvod sa odchýliť.

2.9. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v prípade žalobkyne došlo k platnému skončeniu jej štátnozamestnaneckého pomeru, keď bola z funkcie riaditeľky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Piešťanoch odvolaná podľa § 5 ods. 4 zákona č. 453/2003 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a jej štátnozamestnanecký pomer ako štatutárneho orgánu vymenovaného do funkcie podľa osobitného predpisu, ktorý vykonáva štátnu službu v dočasnej štátnej službe sa skončil v zmysle ustanovenia § 82 ods. 4 na základe zákona, dňom uvedeným v odvolaní z tejto funkcie. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok I.) v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

3. O náhrade trov prvoinstančného a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku podala dovolanie žalobkyňa. Dovolanie podala z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

4.1. K dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP uviedla, že rozhodnutie považuje za arbitrárne, nedostatočne odôvodnené, ktoré nespĺňa riadne náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd len prevzal argumentáciu žalovaného a nevysporiadal sa so žiadnym argumentom a tvrdením žalobkyne, pre ktorý sa žalobkyňa považuje za štátneho zamestnanca, teda v štátnozamestnaneckom pomere. Odvolací súd sa nevysporiadal najmä s existenciou štátnozamestnaneckého pomeru už pred vymenovaním do funkcie riaditeľky Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Piešťany, s nezákonným a účelovým zaradením do aktívnej dočasnej štátnej služby bez splnenia zákonných predpokladov a na to nadväzujúcim neúčinným skončením štátnozamestnaneckého pomeru.

4.2. Ďalej žalobkyňa namietala zmatečnosť a prekvapivosť rozhodnutia poukazujúc na ust. § 382 CSP, podľa ktorého ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Žalobkyňa tvrdí, že boli splnené podmienky na to, aby odvolací súd bol povinný postupovať podľa § 382 CSP. Odvolací súd aplikoval ustanovenie § 82 ods. 4 a 7 zákona č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo použité (súd prvej inštancie dokonca v bodoch 18., 19. odôvodnenia uviedol, že ust. § 82 ods. 4 zákona č. 55/2017 Z.z., na ktoré poukazoval žalovaný sa na daný prípad nevzťahuje, nakoľko upravuje postavenie štátneho zamestnanca vykonávajúceho štátnu službu v dočasnej štátnej službe, čo nie je prípad žalobkyne). Odvolací súd v rozpore s ustanovením § 382 CSP

aplikoval § 82 ods. 4 a 7 zákona č. 55/2017 Z.z. bez toho, aby vyzval strany, aby sa k jeho použitiu vyjadrili, čo zakladá dovolací dôvod zmätočnosti.

4.3. Odvolací súd v bode 12.1. odôvodnenia na jednej strane uvádza, že sa na žalobkyňu ako riaditeľku vymenovanú podľa osobitného predpisu pred účinnosťou tohto zákona nevzťahujú ustanovenia uvedené v § 7 ods. 7 (t. j. ust. § 55 - § 69 zákona č. 55/2017 Z.z., pretože v zmysle prechodného ustanovenia § 193da zákona č. 55/2017 Z.z., riaditeľ úradu práce, sociálnych vecí a rodiny vymenovaný podľa osobitného predpisu (§ 5 ods. 4 zákona č. 453/2003 Z.z.) pred účinnosťou tohto zákona, sa považuje za štatutárny orgán vymenovaný podľa osobitného predpisu podľa tohto zákona, teda za štatutárny orgán vymenovaný podľa osobitného predpisu uvedený za bodkočiarkou § 7 ods. 7 zákona o štátnej službe a na druhej strane v bode 13.1. uvádza, že veta ustanovenia § 36 ods. 2 zákona č. 55/2017 Z.z. za bodkočiarkou sa na žalobkyňu nemôže vzťahovať z dôvodu, že zmenou jej postavenia nedošlo k zmene štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 55 zákona č. 55/2017 Z.z., a túto vetu je možné aplikovať na riaditeľov úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, ktorí boli vymenovaní do funkcie po účinnosti novely zákona o štátnej službe, t. j. po 21. máji 2020 a sú v stálej službe a vymenovaním do funkcie štatutárneho orgánu dôjde k zmene ich štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 55 ods. 1 písm. r) zákona č. 55/2017 Z.z. a následne pri odvolaní z tejto funkcie dôjde opätovne k zmene štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 55 ods. 1 písm. s) zákona č. 55/2017 Z.z. Teda odvolací súd na jednej strane, pokiaľ ide o žalobkyňu tvrdí, že novela zákona sa na ňu vzťahuje, aj keby bola vymenovaná do funkcie riaditeľky pred účinnosťou novely, čo sa týka odvolacím súdom tvrdenej zmeny zo stálej služby na dočasnú, s čím žalobkyňa nesúhlasí a na druhej strane tvrdí, že novela zákona o štátnej službe a to konkrétne veta za bodkočiarkou ustanovenia § 36 ods. 2 zákona 55/2017 Z.z. sa na žalobkyňu nevzťahuje, ale vzťahuje sa na riaditeľov úradov práce vymenovaných po účinnosti tejto novely. K zákazu retroaktivity sa súd prvej inštancie vyjadril v bode 45. odôvodnenia, pričom odvolací súd na tieto námietky žalobkyne pri svojom zmenovom rozhodnutí žiadnym spôsobom nereaguje.

4.4. Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobkyňa uvádza, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s podstatnými námietkami vo vzťahu a) zaradeniu do činnej štátnej služby bez splnenia zákonných podmienok, teda či po zaradení štátneho zamestnanca mimo činnú stálu štátnu službu, ktorá je zmenou štátnozamestnaneckého pomeru je možné túto osobu opätovne zaradiť do činnej štátnej služby bez zákonných predpokladov skončenia jej trvania, a to priamo do dočasnej štátnej služby na základe zmeny zákona netýkajúceho sa trvania zaradenia mimo činnú štátnu službu ?

b) k existencii štátnozamestnaneckého pomeru ešte pred vymenovaním do funkcie riaditeľky, teda či odvolaním z funkcie riaditeľky, ak toto odvolanie je platné, zaniká priamo i štátnozamestnanecký pomer, ktorý vznikol mimo vymenovania do funkcie riaditeľky a pred jej vymenovaním ?

c) ne/doručeniu odvolania z funkcie riaditeľky, ktorému predchádzalo nezákonné zaradenie do činnej štátnej služby, teda či zaradenie do dočasnej štátnej služby na základe oznámenia doručeného po dni uvedenom v tomto oznámení je platným odvolaním z funkcie, a či týmto oznámením zaniká stály štátnozamestnanecký pomer, ktorý vznikol pred vymenovaním do funkcie riaditeľky ?

4.5. Vo vzťahu k ad. a) namietala, že žalovaný nepostupoval zákonným spôsobom, keď zaradil žalobkyňu v rozpore s ustanovením § 69 zákona č. 55/2017 do dočasnej štátnej služby, pretože opätovne zaradiť štátneho zamestnanca na vykonávanie štátnej služby, možno len z taxatívne vymedzených dôvodov uvedených v § 69 ods. 1 písm. a), b) alebo c) zákona č. 55/2017 Z.z., pričom v prípade žalobkyne nenastal ani jeden z týchto zákonom predpokladaných dôvodov. Zákon č. 55/2017 Z.z. neumožňuje štátneho zamestnanca zaradeného mimo činnú štátnu službu opätovne zaradiť na vykonávanie štátnej služby z iných než zákonných dôvodov, ktoré sú vymenované v § 69 ods. 1 zákona č. 55/2017 Z.z. Odvolací súd sa nevysporiadal s argumentáciou súdu prvej inštancie (túto odignoroval), že žalobkyňa bola postavená mimo činnú stálu službu s účinnosťou od 10. júla 2019, teda pred nadobudnutím účinnosti novely zákona o štátnej službe účinnej od 21. mája 2020, a teda, že jej zaradenie mimo štátnu službu nemôže skončiť len účinnosťou novely zákona o štátnej službe. Podľa žalobkyne s účinnosťou od 21. mája 2020 sa na žalobkyňu už nemá vzťahovať ustanovenie § 66 a nasl. zákona č. 55/2017 Z.z.

4.6. Vo vzťahu k ad. b) namietala, že novela zákona o štátnej službe nebola spôsobilá meniť už existujúce štátnozamestnanecké vzťahy, ale upravuje tie, ktoré vznikli po jej prijatí. Poukázala na to, že v našom právnom poriadku platí zákaz retroaktivity s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu I. ÚS

238/04. Poukázala aj na princíp stability v zákone o štátnej službe, v tomto spore nebolo preukázané, že v prípade žalobkyne nastala zmena druhu štátnozamestnaneckého pomeru. Už súd prvej inštancie v bode 45. odôvodnenia argumentoval zákazom retroaktivity, s týmto sa odvolací súd vôbec nevysporiadal.

4.7. Vo vzťahu k ad. c) právny záver odvolacieho súdu o preferovaní uplatňovania § 61 ods. 5 zákona č. 55/2017 Z.z. žalovaným je voči žalobkyni v zmysle dodržania rovnosti strán v konaní ústavne neprípustné. Z vyššie uvedených dôvodov žiadala rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila aj náhradu trov dovolacieho konania.

5. K dovolaniu sa písomne vyjadril žalovaný. Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že ustanovenie § 82 ods. 4 a 7 zákona č. 55/2017 Z.z. bolo použité v odsekoch 34., 41., 46., 50. a 51. a rozsudku súdu prvej inštancie. Navyše odvolací súd sa v plnej miere stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie obsiahnutým práve v uvedenom odseku 41. Žalovaný ďalej dodal, že použitie ustanovení § 82 ods. 4 a 7 zákona o štátnej službe odvolacím súdom je len sekundárne - je len dôsledkom použitia určujúcich (primárnych) ustanovení § 7 ods. 7, vrátane prvej vety za bodkočiarkou a § 36 ods. 2 bez vety za bodkočiarkou zákona o štátnej službe, ktoré na tunajší spor aplikoval odvolací súd a ktorými sa podrobne zaoberal aj súd prvej inštancie v jeho rozsudku.

5.1. Vo vzťahu k riešeniu právnej otázky žalovaný uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu považuje za dostatočne odôvodnený a odpovedajúci na podstatu sporu aplikáciou vyššie uvedených ustanovení zákona o štátnej službe. Odvolací súd jednoznačne uzatvoril, že žalobkyňa vo funkcii riaditeľky úradu práce, sociálnych vecí a rodiny novelou zákona o štátnej službe bola postavená na roveň štatutárneho orgánu, ktorý je do tejto funkcie vymenovaný podľa osobitného predpisu, novelou zákona sa zmenilo právne postavenie žalobkyne a jej štátna služba sa zmenila na dočasnú štátnu službu a následné kroky žalovaného boli plne v súlade s tým zákonom. Preto sa žalovaný v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom odvolacieho súdu, vrátane jeho odôvodnenia. Navrhol, aby bolo dovolanie žalobkyne zamietnuté.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné.

6.1. Žalobkyňa podala dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolací súd najskôr pristúpil k posúdeniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

6.2. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

6.3. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania na základe ust. § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď vytýkala odvolaciemu súdu nedostatočné odôvodnenie rozsudku, až arbitrárnosť, keď odvolací súd nezdôvodnil svoj právny názor zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy.

6.4. K nedostatočnému zdôvodneniu rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa namietala najmä tú skutočnosť, že sa nevysporiadal s podstatnými námietkami vo vzťahu ku jej zaradeniu do činnnej štátnej služby bez splnenia zákonných podmienok, teda či po zaradení štátneho zamestnanca mimo činnú stálu štátnu službu, ktorá je zmenou štátnozamestnaneckého pomeru je možné túto osobu opätovne zaradiť do činnnej štátnej služby bez zákonných predpokladov skončenia jej trvania, a to priamo do dočasnej štátnej služby na základe zmeny zákona netýkajúceho sa trvania zaradenia mimo činnú štátnu službu. Nezaoberal sa tiež námietkou zákazu retroaktivity novely zákona o štátnej službe č. 126/2020 Z.z., na ktoré poukazoval súd prvej inštancie, tiež poukazovala na rozpornosť bodov 12.1. a 13. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu a v podstate len prevzatie právnej argumentácie žalovaného do odôvodnenia

rozhodnutia, bez náležitého sa vysporiadania s argumentami žalobkyne.

6.5. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4Cdo/140/2019 alebo sp. zn. 4Cdo/120/2019).

6.6. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 330/2013 súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré odborne, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom žiadanej súdnej ochrany. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť riadne a právne správne odôvodniť svoje rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti prípadu.

6.7. Prípustnosť dovolania však dovolací súd musí skúmať skôr, než sa pustí do meritórneho (vecného) prejednávania dovolacích dôvodov. Už z toho vyplýva, že dovolací súd nemôže prípustnosť dovolania posudzovať podľa výsledku vecného prejednávania dovolania (jeho dôvodov). Rovnako nie je logické, aby dovolací súd uznesením odmietol dovolanie ako neprípustné z dôvodu, že podľa jeho názoru nejde o porušenie práva na spravodlivý proces, alebo preto, že nie je opodstatnený iný dovolací dôvod. Vo všetkých týchto prípadoch (fázach konania) nejde totiž už o prípustnosť, ale o dôvodnosť dovolania a obsah i forma rozhodnutia dovolacieho súdu sa musí riadiť ustanovením § 448 a § 449 CSP.

6.8. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, treba považovať aj taký postup súdu, ktorým sa strane odmieta možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ktorým dochádza k odmietnutiu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*), keď súdom prijaté závery nemajú svoj racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení právnych predpisov a teda sú svojvoľné a neudržateľné a keď rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

6.9. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vétrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

7. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť

príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

7.1. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry EŠLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

7.2. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

7.3. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (porovnaj závery vyplývajúce zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016 pod č. 2). Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej bola závislá opodstatnenosť uplatneného nároku, ako aj vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia, priečiacu sa pravidlám logického uvažovania.

7.4. Porušením práva na spravodlivý proces je aj stav, keď v hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne - alebo tým skôr - pokiaľ boli stranami sporu namietané, no napriek tomu odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, žeby dostatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť, či irelevantnosť (4Cdo/102/2017). Pokiaľ takto odvolací súd postupoval aj v prejednávanej veci, dopustil sa svojvôle zakázanej preň v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a založil tým nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia a v dôsledku toho aj jeho protiústavnosť.

7.5. Ak nie sú totiž zjavné dôvody toho - ktorého rozhodnutia, nastávajú obdobné následky ako tie, ktoré vedú k nezákonnosti ale hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale aj tiež so zásadami spravodlivého procesu.

8. Podľa § 220 ods. 1 až 4 CSP v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci, presné označenie strán a ich zástupcov, iných subjektov, označenie prejednávaneho sporu, výrok, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania, o tom, na ktorý súd sa odvolanie podáva a o náležitostiach odvolania, poučenie o možnosti exekúcie a deň a miesto vyhlásenia.

(2) V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých

dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

(3) Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

(4) Jednotlivé odseky odôvodnenia rozsudku sa označujú arabskými číslicami.

9. Podľa § 387 ods. 1 až 3 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

(3) Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

10. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že súd prvej inštancie výrokom I. určil, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru medzi žalobkyňou a žalovaným na základe zákona ku dňu 26. mája 2020, na základe oznámenia žalovaného zo dňa 26. mája 2020, je neplatné, nakoľko k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona nedošlo, štátnozamestnanecký pomer strán trvá ďalej a žalobkyňa je ku dňu 26. mája 2020 riaditeľkou Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany. Odvolací súd na základe odvolania žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti I. zmenil podľa § 388 CSP, žalobu v celom rozsahu zamietol, keď súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, avšak vec nesprávne právne posúdil.

10.1. Odvolací súd sa však nezaoberal podstatnými námietkami žalobkyne vo veci (jej právnymi argumentami), nezauljal žiadne stanovisko k námietke žalobkyne, ktorá bola postavená podľa § 55 ods. 1 písm. i) v spojení s ust. § 66 ods. 1, ods. 5 a ods. 7 zákona č. 55/2017 Z.z. mimo činnú štátnu službu s účinnosťou od 10. júla 2019 a následne jej zaradením do činnnej štátnej služby bez splnenia zákonných podmienok (v rozpore s § 69 ods. 1 zákona č. 55/2017 Z.z.), teda či po zaradení štátneho zamestnanca mimo činnú stálu štátnu službu, ktorá je zmenou štátnozamestnaneckého pomeru je možné túto osobu opätovne zaradiť do činnnej štátnej služby bez zákonných predpokladov skončenia jej trvania, a to priamo do dočasnej štátnej služby na základe zmeny zákona netýkajúceho sa trvania zaradenia mimo činnú štátnu službu. Uvedené argumenty a tvrdenia žalobkyne podľa dovolacieho súdu sú podstatnými pre konečné právne posúdenie veci. Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd pri svojom zmenovom rozhodnutí len prevzal právny názor žalovaného uvedený v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, bez vysporiadania sa s podstatnými námietkami a argumentami v žalobe žalobkyne, ktoré majú podstatný vplyv na prejednávanú vec. Takéto odôvodnenie podľa dovolacieho súdu nie je dostatočné ani v bode 13.1. odôvodnenia, ktorý nevystihuje podstatu argumentácie žalobkyne, že pokiaľ bola postavená mimo činnú štátnu službu s účinnosťou odo dňa 10. júla 2019 z dôvodu obvinenia zo spáchania úmyselného trestného činu, čo sporné nebolo, nemohla bez splnenia zákonných predpokladov uvedených v § 69 zákona č. 55/2017 Z.z. opätovne byť zaradená do činnnej štátnej služby, t. j. že jej zaradenie mimo činnú štátnu službu nemôže skončiť len účinnosťou novely zákona o štátnej službe. Rovnako odvolací súd nereagoval na námietky žalobkyne - zákazu retroaktivity novely zákona č. 55/2017 Z.z. a to zákona č. 126//2020 Z.z. účinnej od 21. mája 2020. Takýmito argumentami sa odvolací súd nezaoberal, ani nevyhodnotil ich prípadnú irelevantnosť v prejednáwanej veci.

10.2. Naopak za neopodstatnené námietky žalobkyne vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP považoval dovolací súd námietky, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 382 CSP podľa ktorého ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili, keď na vec aplikoval ust. § 82 ods. 4 a 7 zákona č. 55/2017 Z.z., nakoľko je zrejmé, že tieto pri rozhodovaní použité boli (pozri bod 41. rozsudku súdu prvej inštancie).

10.3. So zreteľom na vyššie uvedené dôvody dovolací súd konštatuje, že žalobkyňa opodstatnene namietala porušenie svojich procesných práv v takej miere, že postupom súdu došlo k porušeniu práva

na spravodlivý proces. Nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu došlo v konaní k procesnej vade podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá nielen prípustnosť dovolania ale zároveň aj jeho dôvodnosť.

10.4. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015). Dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

11. V ďalšom konaní je odvolací súd povinný svoje rozhodnutie vzhľadom na uvedené právne argumenty žalobkyne náležite odôvodniť v súlade s ustanovením § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 a § 387 ods. 3 CSP (§ 455 CSP). Vyjadří sa teda k vyššie špecifikovaným námietkam žalobkyne, pokiaľ ich nebude akceptovať, zdôvodní svoje úvahy najmä aj vo vzťahu k namietanému postupu žalovaného v rozpore s § 69 zákona č. 55/2017 Z.z. Rovnako sa vyjadří k námietke rozpornosti bodov 12.1. a 13.1. odôvodnenia rozsudku, tak ako žalobkyňa namieta v bode 22. dovolania. O nároku na náhradu trov pôvodného konania a trov dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 3 CSP).

12. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.